

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) V. H.**, zastoupená JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové, **b) nezl. I. K.**, zastoupený Mgr. Ing. Tomášem Veselým, advokátem se sídlem tř. Míru 92, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 6. 2013, č. j. 28 Az 30/2011–103,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně a) **se odmítá**.
- II. Kasační stížnost žalobce b) **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Odměna advokátovi JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi **se nepřiznává**.
- V. Odměna advokátovi Mgr. Ing. Tomáše Veselého **se určuje** částkou 3.400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobci (dále jen „stěžovatelé“) domáhali zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 6. 2013, č. j. 28 Az 30/2011 – 103, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 12. 9. 2011, č. j. OAM-107/LE-BE02-K01-R2-2010, jímž nebyla stěžovatelům udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozsudek byl doručen právnímu zástupci stěžovatelky a) dne 30. 7. 2013.

Usnesením krajského soudu ze dne 4. 1. 2013, č. j. 28 Az 30/2011 - 59, byl stěžovatelce a) pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jiří Špelda. Stěžovateli b), který je nezletilým synem stěžovatelky a), však zástupce ustanoven nebyl, takže byl zastoupen pouze stěžovatelkou a) jako zákonnou zástupkyní. Protože napadený rozsudek byl doručen jen zástupci stěžovatelky a) a ministerstvu, nabyl právní moci pouze ve vztahu k těmto dvěma účastníkům. Protože za dané situace nebyl stěžovateli b) napadený rozsudek řádně doručen, Nejvyšší správní soud vrátil spis krajskému soudu za účelem odstranění tohoto pochybení. Zákonná zástupkyní stěžovatele b) byl napadený rozsudek doručen dne 13. 9. 2013.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z toho hlediska, zda byla podána v zákonné lhůtě, neboť pouze v tomto případě může být kasační stížnost soudem meritorně projednána.

Podle ust. § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. V souladu s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Ve vztahu ke stěžovatelce a) dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti, bylo úterý 30. 7. 2013, a proto posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti bylo úterý 13. 8. 2012. Kasační stížnost stěžovatelky a) však byla podána k poštovní přepravě až dne 19. 8. 2013.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s. kasační stížnost stěžovatelky a) odmítl, protože byla podána opožděně.

Kasační stížnost stěžovatele b), která byla rovněž podána k poštovní přepravě dne 19. 8. 2013, Nejvyšší správní soud posoudil jako podanou v zákonné lhůtě. Předmětnou kasační stížnost nelze považovat za předčasnou ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť následným řádným doručením napadeného rozsudku zákonné zástupkyni stěžovatele b) tento nabyl právní moci i vůči stěžovateli b). Smyslem odmítnutí návrhu pro předčasnost podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je ochrana účastníků řízení před tím, aby soud nerozhodoval o návrhu, u něhož není splněna podmínka řízení, přičemž nesplnění této podmínky by se mohlo negativně projevit na kvalitě rozhodování soudu. Předčasnost naopak nemá být vykládána jako prostředek pro procesní formalismus, a to ani ze strany soudů nebo ani ze strany účastníků řízení. V této souvislosti je nutné poukázat na to, že pokud by kasační stížnost stěžovatele b) byla shledána podanou předčasně, pak by v konečném důsledku, zejména z hlediska běhu lhůt, byl prakticky znemožněn jeho potencionální přístup k soudu.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti stěžovatele b), se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele b). Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační

pokračování

stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsanych výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel b) v kasační stížnosti namítal, že mu měla být udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 13, resp. § 14b, zákona o azylu z důvodu jeho příbuzenského vztahu s I. K., který je jeho otcem a je rovněž žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Ve vztahu k této námitce lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004 - 81, publ. pod č. 388/2004 Sb. NSS, v němž bylo vysloveno, že udělení azylu rodinnému příslušníku azylanta podle § 13 odst. 1 zákona o azylu je možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení azylu osobě, která je rodinným příslušníkem žadatele o azyl. V dané věci žádné osobě, která je rodinným příslušníkem stěžovatele b), nebyl pravomocně udělen azyl podle ust. § 12 nebo § 14 zákona o azylu, případně doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitku uplatněnou v kasační stížnosti stěžovatele b). Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele b).

Z výše uvedených důvodů je kasační stížnost stěžovatele b) nepřijatelná, a proto ji Nejvyšší správní soud odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovatelům byli pro řízení o kasační stížnosti ustanoveni zástupcem advokáti a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměna advokáta včetně hotových výdajů stát.

Zástupci stěžovatelky a) Nejvyšší správní soud odměnu za zastupování nepřiznal, protože podle obsahu spisu neučinil žádný úkon, za který náleží odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Zástupci stěžovatele b) náleží podle ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, odměna za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu

ve věci) ve výši 3.100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem 3.400 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu